

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/23/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8711206894
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8711206894.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Anny Ilčinovej. a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: PhDr. N. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom V., W. XX, zastúpená JUDr. Petrom Berníkom, advokátom v Poprade, Karpatská 3256/15 proti žalovanému: Podtatranské noviny, vydavateľské družstvo so sídlom Popradské nábrežie 17, Poprad, IČO: 31 669 654, zastúpeného JUDr. Andrejom Patakym, advokátom so sídlom v Kežmarku, Baštová 6 o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 06. 11. 2013, č. k. 7C/105/2011-237 a o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Poprad zo dňa 03. 12. 2013, č. k. 7C/105/2011-248 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P o t v r d z u j e uznesenie.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 99,33 Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Andreja Patakyho, advokáta do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Okresný súd Poprad (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému trovy konania 1 381,13 Eur, z toho 319,50 Eur za súdne poplatky a 1 061,63 Eur za trovy právneho zastúpenia, všetko na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Andreja Patakyho, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd zamietnutie žaloby odôvodnil následne, cit.: „Vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol skorší rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie, bol súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 226 O. s. p.. Ako je zrejmé z citovaného záveru odvolacieho súdu žalovaným zverejnený príspevok v týždenníku Podtatranské noviny nesledoval, aby žalovaný zasiahol do práv na ochranu osobnosti žalobkyne, ale bol zameraný na to, aby došlo k ospravedlneniu sa svojim čitateľom, ktorí boli obsahom skôr zverejneného článku v Podtatranských novinách, dotknutí. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, z výsluchov svedkov a predovšetkým z uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/79/2013 súd prvého stupňa dospel k záveru, že

neboli splnené podmienky, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že došlo k zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobkyne, a preto súd návrh zamietol.“

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti žalobkyni, ktorá vo veci úspech nemala. Úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v sume 1 381,13 Eur, z toho suma 319,50 Eur predstavujú súdne poplatky a suma 1 061,63 Eur predstavujú trovy právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Má za to, že súd prvého stupňa v súlade s pokynmi odvolacieho súdu pochybil, keď vykonaným dokazovaním úplne zistený skutkový stav nesprávne vecne zhodnotil a tým dospel k nesprávnemu právnomu záveru a rozhodnutiu. V článku uverejnenom v Podtatranských novinách 08. 02. 2011 žalovaný tvrdí, že šéfredaktor novín zverejnil to, čo v týchto novinách nemalo byť zverejnené. Žalobkyňa niekoľkokrát poukázala na to a potvrdil to aj svedok JUDr. W. M., že Podtatranské noviny sú zamerané na problematiku regiónu, nie sú odborne, tematicky, ani inak vymedzené, a teda na ich stránky patrí všetko, čo je predmetom záujmu občanov podtatranského regiónu. Nebol preto dôvod na stránkach novín neuverejniť autorsky (nie redakčný) príspevok „Aké je to svedomie“, a to napriek tomu, že jeho obsahom bola citlivá tematika - pomery v cirkvi. O tejto téme v Podtatranských novinách v minulosti bolo už mnohokrát písané, uverejnené články vyvolali rozsiahlu čitateľskú diskusiu a žalobkyňa všetky ohlasy čitateľov, či už súhlasné alebo odmietavé na stránkach Podtatranských novín vždy uverejňovala. Ani predstavenstvo a ani členská schôdza vydavateľského družstva nikdy neprijali žiadne uznesenie, ktoré by vymedzovalo témy, o ktorých sa v novinách písať nemôže, resp. nesmie. Keďže cirkevná problematika je problematikou, ktorá obyvateľov podtatranského regiónu zaujíma a vzhľadom k tomu, že kňazov platia aj občania tohto regiónu cez štátny rozpočet, majú právo sa k tejto téme verejne vyjadriť. Žalobkyňa vzhľadom na svoje predchádzajúce skúsenosti mala za to, že uvedená problematika na stránky Podtatranských novín určite patrí. Pracovala vo funkcii šéfredaktorky Podtatranských novín viac ako 17 rokov, a preto širokej čitateľskej verejnosti bolo známe, kto je šéfredaktorom novín. Nie je potrebné, aby v texte zasahujúcom do chránených práv fyzickej osoby - žalobkyne bolo výslovne uvedené jej meno. Postačilo, že je osoba bola prezentovaná niektorým z jej charakteristických znakov, podľa ktorých bolo verejnosti zrejmé, o ktorú osobu ide. Zo znenia článku zo dňa 08. 02. 2011 je jednoznačné, že išlo o osobu žalobkyne. Z výsledkov vykonaného dokazovania, predovšetkým z výpovedí svedkov N. S., JUDr. V. Z. i Ing. Q. U. vyplynulo, že žalovaným zverejnený článok 08. 02. 2011 do chránených práv žalobkyne zasiahol a jej profesijná povesť bola týmto článkom narušená. U svedkov a ako vyplynulo z ich výpovedí, nielen u nich, ale aj u mnoho ďalších profesijných kolegov žalobkyne výraz „zlyhal ľudský faktor a šéfredaktor novín zverejnil to, čo v týchto novinách nemalo byť zverejnené“, svojou všeobecnosťou, neurčitosťou, nejasnosťou a jednoznačným odsúdením „zlyhanie faktora - šéfredaktora novín“, vzbudil dojem, že žalobkyňa sa dopustila závažného konania nezlučiteľného s etikou novinára. Konajúce súdy nezahodnotili správne skutočnosť, že v oblasti žurnalistiky žalobkyňa pracuje viac ako 35 rokov, je skúsenou novinárkou a skutočnosť, že uverejnila niečo čo v novinách uverejnené byť nemalo, je v jej prípade hodnotené ako oveľa závažnejšie porušenie novinárskej etiky než by to bolo u novinárskeho eléva pracujúceho v oblasti žurnalistiky pár mesiacov alebo rokov. Povosť žalobkyne rokmi novinárskej práce, pri ktorej vystupovala vždy seriózne, objektívne, dávajúc možnosť v ňom uvedených periodikách slobodne prejavíť názory všetkým čitateľom, bola týmto článkom nielen ohrozená, ale výrazne a hrubým spôsobom narušená. Tento stav žiaľ pretrváva dodnes a žalobkyňa najmä pri kontakte s profesijnými kolegami pociťuje z ich strany nedôveru, osobný odstup vyvolaný pochybnosťami o tom, akého závažného konania, morálneho, či pochybenia na hrane zákona sa dopustila, keď vydavateľ o nej informoval čitateľskú verejnosť. Prípadné porušenie pracovných povinností novinárom, sú zamestnávateľmi - vydavateľmi riešené podľa platných pracovnoprávných predpisov, prípadne štatútu daného periodiká a v médiách nie sú verejne pertraktované. Ide totiž o internú záležitosť a nie o informáciu, ktorá má byť zverejnená. Konajúce súdy nesprávne vyhodnotili výpovede svedkov Ing. Q. A., Ing. U. W. a Ing. F. X., najmä ich tvrdenie, že sa ani jeden z nich na nič nepamätal. Táto skutočnosť môže byť dôsledkom časového odstupu, žalobkyňa však má za to, že ich výpovede boli ovplyvnené postavením svedkov v orgánoch žalovaného. Svedkovia sú totiž členmi predstavenstva žalovaného a svedkyňa Ing. X. S. je u žalovaného v pracovnom pomere. Z výpovede svedka JUDr. W. M. vyplynulo, že žalovaný sa zverejneným článkom mienil ospravedlniť čitateľskej verejnosti a podľa názoru žalobkyne neurobil nič, čoby bolo v rozpore s právnymi predpismi, zameraním Podtatranských novín alebo záujmami čitateľov. Nie je, ale jasné, za čo a prečo sa žalovaný

ospravedlňoval, žalovaný počas celého súdneho konania nepredložil a ani netvrdil, žeby mu bolo doručené podanie dotknutých osôb, ktorým by sa dožadovali, aby im boli poskytnuté práva tlačovým zákonom: právo na opravu, právo na odpoveď alebo právo na dodatočné oznámenie, alebo žiadosť o opravu nepravdivých údajov, ktoré mal obsahovať príspevok „Aké je to svedomie“. Žalobkyňa napriek tomu nepopiera právo žalovaného ospravedlniť sa čitateľom, ak to považuje za vhodné, ale mal to urobiť spôsobom, ktorý by neporušoval právo žalobkyne na ochranu jej občianskej dôstojnosti a profesionálnej povesti. Odvolací súd v uznesení dal pokyn súdu prvého stupňa posúdiť, či právo na informácie slobodu prejavu bolo až takej relevancie, žeby odôvodňovalo zásah do základného práva žalobkyne. Je vecou súdu prvého stupňa, aby z vykonaných dôkazov posúdil, či článok, ktorý žalovaný zverejnil z hľadiska svojho významu bol taký, že odôvodňoval zásah do práv na ochranu osobnosti žalobkyne. Právo žalobkyne na ochranu jej osobnosti prevyšuje právo verejnosti na informácie, ide teda o neodôvodnený a neopodstatnený zásah do práv žalobkyne na ochranu jej osobnosti. Tvrdenia svedka JUDr. W. M., že pod pojmom „zlyhal ľudský faktor“ bolo myslené zlyhanie celého predstavenstva, je irelevantné, lebo zo znenia časti článku: „Žiaľ v uvedenom prípade zlyhal ľudský faktor a šéfredaktor novín zverejnil to, čo v týchto novinách nemalo byť zverejnené“, je každému čitateľovi tohto článku jasné, že osobou zodpovednou za zverejnenie niečoho, čo sa zverejniť nemalo je šéfredaktor uvedený v tiráži novín, teda žalobkyňa. Potvrdzujú to aj výpovede svedkov N. S., JUDr. V. Z., Ing. Q. U., ale aj čitateľov novín, ktorí listami a e-mailom reagovali nielen na ospravedlnenie, ale priamo na vetu „zlyhal ľudský faktor a šéfredaktor novín zverejnil to, čo v týchto novinách nemalo byť zverejnené“. Zodpovednosť za zásah do práva na ochranu osobnosti je zodpovednosť objektívna, nie je dôležitý úmysel žalovaného, nie je teda dôležité, či sa článkom žalovaný len chcel ospravedlniť čitateľskej verejnosti, nie je dôležité, či občiansku a profesijnú česť a povesť žalobkyne narušil úmyselne alebo len z nedbanlivosti, hoci aj nevedomej, podstatné je, že časťou článku bola občianska a profesijná česť žalobkyne výrazným spôsobom narušená. Neoprávneným zásahom zo strany žalovaného boli jej práva chránené § 11 Občianskeho zákonníka narušené a žalobkyňa má právo na primerané zadostučinenie uverejnením ňou požadovaného ospravedlnenia v Podtatranských novinách a v ich internetovej verzii. Žalobkyňa má za to, že finančné odškodnenie nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka utrpela v dôsledku neoprávneného zásahu žalovaného do jej občianskej i profesijnej cti, a preto požaduje zaviazat' žalovaného uhradiť jej sumu 30 000 Eur nemajetkovej ujmy. Navrhla napadnutý rozsudok zmeniť, žalobe vyhovieť a zaviazat' žalovaného nahradiť žalobkyňi trovy konania vo výške 2 235,35 Eur a trovy odvolacieho konania vo výške 1 084,92 Eur.

K odvolaniu žalobkyne žalovaný navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania. Poukázal na skutočnosť, že tvrdenia žalobkyne sú účelové, zmätočné a dostatočne neodôvodnené. Žalobkyňa vo svojom odvolaní opätovne hodnotí predmetný článok s poukazom na jedinú vetu vytrhnutú z kontextu, pričom zabúda na jej gramatický význam: „... zlyhal ľudský faktor (nie je uvedené koho konkrétne, čiže žalobkyňa toto zlyhanie nemôže automaticky vzťahovať na seba) a šéfredaktor novín zverejnil to ...“. Článok zverejnený v Podtatranských novinách bol publikovaný ako všeobecné ospravedlnenie sa čitateľom, ktoré neobsahovalo žiadne nepravdivé tvrdenie o žalobkyňi a žalobkyňa ho preto nemôže považovať za vyhlásenie, ktoré by bolo v rozpore s ust. § 11 Občianskeho zákonníka a ktoré by bolo spôsobilé privodiť jej akúkoľvek ujmu. To len potvrdzuje skutočnosť, že žalobkyňa aj v súčasnosti pracuje v novinárskej oblasti, nie je nezamestnaná, má stabilný a pravidelný príjem. Povesť žalobkyne nebola v žiadnom prípade narušená, po odchode z Podtatranských novín okamžite pokračovala vo svojej novinárskej činnosti a nestretla sa so žiadnym negatívnym prístupom tak zo strany verejnosti, ani zo strany novinárskych kolegov, o čom svedčia výpovede jednotlivých svedkov. Čo sa týka hodnotenia výpovedí svedkov (A., W., X.), žalobkyňa ich spochybňuje výlučne z dôvodu, že ide o zamestnancov žalovaného a ich výpovede sú podľa nej zamerané proti jej osobe. S týmto žalovaný nesúhlasí, nakoľko vypočutí svedkovia boli súdom poučení o význame svedeckej výpovede a vypovedali len to, o čom v súvislosti s prebiehajúcim súdnym konaním mali vedomosť.

Z podaného odvolania vyplýva, že žalobkyňa napadla len rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej. Nenapadá teda výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa o trovách konania. V napadnutej časti odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 ods. 1 O. s. p.. Podľa tohto ustanovenia odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania. Rozsah preskúmavacieho práva (aj povinnosti) odvolacieho súdu je určený rozsahom odvolania, ktorým sa rozumejú napadnuté výroky rozhodnutia súdu prvého stupňa a dôvodmi odvolania, ktorými sú námietky proti odôvodneniu

napadnutého rozhodnutia v súlade s ust. § 205 ods. 2, § 205a O. s. p.. Nad rámec rozsahu a dôvodov nebol odvolací súd oprávnený, ani povinný rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmať. Výnimku by mohli tvoriť len vady konania, na ktoré odvolací súd prihliada ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Treba ešte uviesť, že odvolací súd na prejednanie podaného odvolania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O. s. p. nenariaďoval pojednávanie. Po takomto preskúmaní napadnutého rozhodnutia, i konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody nemôžu privodiť zmenu, ani zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Bez akýchkoľvek pochybností bolo v konaní preukázané, že žalobkyňa bola zamestnankyňou žalovaného, u ktorého vykonávala funkciu šéfredaktorky týždenníka Podtatranské noviny. Dňa 21. 02. 2011 bola členskou schôdzou ako najvyšším orgánom vydavateľského družstva odvolaná z funkcie šéfredaktorky novín a bola zaradená do funkcie redaktorky. Pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil 31. 08. 2011 a žalobkyňa od 01. 09. 2011 sa stala šéfredaktorkou Podtatranského kuriéra, ktorého je aj spolumajiteľkou. Dňa 11. 01. 2011 v týždenníku Podtatranské noviny bol zverejnený článok pod názvom „Aké je to svedomie?“, ktorého obsahom bola kritika katolíckej cirkvi a katolíckych kňazov. Uvedený článok bol článkom prispievateľa, občana z regiónu Poprad, ktorý takýmto spôsobom vyjadril svoj názor a postoj k činnosti katolíckej cirkvi. Uverejnený článok vyvolal u čitateľskej verejnosti rozsiahlu čitateľskú diskusiu. V dňoch 18. 01. 2011 a 25. 01. 2011 boli v Podtatranských novinách uverejnené články, ktoré vyjadrovali súhlasné alebo odmietavé stanovisko k článku s názvom „Aké je to svedomie?“. Zverejnené články sa zaoberali problémami duchovných cirkví a sú v nich zverejnené rozdielne názory pisateľov na prácu, činnosť, postavenie a význam cirkví. Po zverejnení uvedených článkov vznikla zlá klíma v podtatranskom regióne, a preto dňa 31. 01. 2011 sa konalo zasadnutie predstavenstva žalovaného a kontrolnej komisie žalovaného. Na uvedenom zasadnutí bol prijatý návrh, aby vtedajší predseda predstavenstva v týždenníku Podtatranské noviny zverejnil ospravedlnenie pre čitateľov týždenníka zo strany predstavenstva (viď č. I. 82 spisu). Dňa 08. 02. 2011 bol preto v týždenníku Podtatranské noviny zverejnený článok (ďalej len „inkriminovaný článok“) s nasledujúcim textom: „Vážení čitatelia, touto formou ako členské mestá a obce vydavateľského družstva Podtatranské noviny chceme reagovať na články uverejnené v posledných troch vydaniach Podtatranských novín, najmä na článok „Aké je to svedomie?“. Podtatranské noviny sa vždy snažili byť novinami, ktoré objektívne a nezaujato informovali o dianí v našom regióne, a preto si získali aj svojich čitateľov a za tým účelom ich mestá a obce založili. Takže do týchto novín rozhodne nepatrí vyššie uvedený článok a následná diskusia na túto tému. Ako zástupcovia novín sme nikdy nerobili kontrolu toho, čo bude v týchto novinách uverejnené a bolo to výsostné právo šéfredaktora novín. Žiaľ, v uvedenom prípade zlyhal ľudský faktor a šéfredaktor novín zverejnil to, čo v týchto novinách nemalo byť zverejnené. Ak niekto chce o danej téme diskutovať, má na to právo, nech však využije iný spôsob a miesto diskusie ako Podtatranské noviny, ktoré svojím zameraním majú plniť inú úlohu ako vyvolávať rozporuplné reakcie medzi jeho čitateľmi a obyvateľmi nášho regiónu. Vzhľadom na uvedené sa chceme ospravedlniť všetkým čitateľom Podtatranských novín, ale aj tým, ktorí právom boli dotknutí obsahom uvedeného článku. Podtatranské mestá a obce ako majitelia týchto novín prijmu také opatrenia, aby sa takáto situácia už neopakovala. JUDr. W. M., predseda predstavenstva v. d. Podtatranské noviny“.

Žalobkyňa tvrdí, že publikovaním inkriminovaného článku žalovaný zasiahol do chránených práv žalobkyne, a jej profesijná povosť bola týmto článkom narušená, lebo zverejnením textu: „Žiaľ v uvedenom prípade zlyhal ľudský faktor a šéfredaktor novín zverejnil to, čo v novinách nemalo byť zverejnené“, svojou všeobecnosťou, neurčitosťou, nejasnosťou a jednoznačným odsúdením zlyhavšieho faktora - šéfredaktora novín, vzbudil v širokej verejnosti dojem (najmä u profesijných kolegov žalobkyne), že žalobkyňa sa dopustila závažného konania nezlučiteľného s etikou novinára.

Občiansky zákonník v ust. § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákon nedefinuje pojem zásah a ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmto znakmi je predovšetkým neoprávnenosť zásahu a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby

sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadostučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je preto jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý prívodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom. Účastníkom, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu nositeľom uvedeného oprávnenia (subjektom ochrany) je fyzická osoba do osobnostných práv, ktorej bolo zasiahnuté. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti alebo odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané zadostučinenie je vždy tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania neoprávnené zasahujúce do chránených osobnostných práv (je pôvodcom alebo subjektom zásahu).

Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že inkriminovaný článok bol zverejnený ako ospravedlnenie sa za zverejnený autorský príspevok „Aké je to svedomie?“ a následne zverejnené príspevky (s negatívnymi, resp. pozitívnymi ohlasmi) k zverejnenému článku, obsahom ktorých bola citlivá tematika - pomery v katolíckej cirkvi. V ospravedlnení v inkriminovanom článku sa totiž uvádza, že článok „Aké je to svedomie?“ a „následná diskusia na túto tému nepatrí do Podtatranských novín, a preto sa týmto (rozumej žalovaný) ospravedlňuje všetkým čitateľom Podtatranských novín, ale aj tým, ktorí právom boli dotknutí obsahom uvedeného článku“.

Ak žalobkyňa v odvolaní opätovne hodnotí inkriminovaný článok s poukazom na vytrhnutú vetu z kontextu: „Žiaľ v uvedenom prípade zlyhal ľudský faktor a šéfredaktor novín zverejnil to, čo v týchto novinách nemalo byť zverejnené“, uvedené obsahuje konštatovanie žalovaného, že šéfredaktor pri zverejňovaní inkriminovaného článku v regionálnom týždenníku s tak citlivou témou akou je kritika cirkvi musí predvídať možné následky publikovaného článku, nakoľko je osobou, ktorá má posledné slovo pri rozhodovaní o tom, čo bude v týždenníku zverejnené. Inkriminovaný článok bol žalovaným publikovaný ako všeobecné ospravedlnenie sa čitateľom, ktoré neobsahovalo žiadne nepravdivé tvrdenie o žalobkyni, a preto uvedené ospravedlnenie nemožno považovať za spôsobilé prívodiť žalobkyni ujmu na chránených osobnostných právach. Inak povedané zverejnené ospravedlnenie v článku zo dňa 08. 02. 2011 v žiadnom prípade nesledovalo osočovanie, ohováranie, škandalizáciu žalobkyne a inkriminovaný článok nijako nemohol znížiť žalobkyninu profesijnú i občiansku dôstojnosť. Jeho účelom a motívom bolo (vychádzajúc z kontextu celého článku) objektívne zhodnotiť, že články s takouto citlivou problematikou vyjadrujúce názory a postoje k činnosti katolíckej cirkvi a duchovných, ktoré vyvolávajú u čitateľov protichodné názory, nemali byť zverejňované a publikované v regionálnej tlači. Preto odvolací súd je toho názoru, že inkriminovaný článok nebol spôsobilý neprimerane zasiahnuť do osobnej integrity žalobkyne a inkriminovaným článkom nijako nebola znížená jej profesijná a občianska dôstojnosť. Taktiež v konaní nebolo preukázané, aby inkriminovaný článok poškodil žalobkyňu v jej profesijnom živote. Svedkovia vypočutí v konaní, ktorých navrhla žalobkyňa sa buď vyjadrili, že o spornom článku ani nemali vedomosť, resp. nepotvrdili (svedkovia Ing. Q. A., Ing. U. W. a Ing. F. X.), aby sa zverejnením inkriminovaného článku znížilo postavenie žalobkyne v spoločnosti. Svedkyňa Ing. X. S., ktorá obsah inkriminovaného článku poznala, vyslovila názor, že „sa nestretla s tým, aby článok vyvolal u verejnosti negatívnu reakciu voči žalobkyni a článok žiadnym spôsobom nepoškodil žalobkyňu ani v spoločenskom živote, ani v profesionálnej sfére“ (viď čl. 106 spisu). Naopak všetci svedkovia vypočutí v konaní žalobkyňu považujú za odborne vysoko zdatnú novinárku a uvedenému svedčí, že žalobkyni za rok 2011 bol udelený čestný titul - Humanista roka, ktorý sa udeľuje za výnimočné počiny a aktivity pri šírení, presadzovaní a obohacovaní myšlienok humanizmu na Slovensku. Svedkovia N. S. a Ing. Q. U. síce tvrdili, že po zverejnení článku sa kolegovia z novín pýtali „čo žalobkyňa urobila a boli názoru, že pod pojmom „zlyhal ľudský faktor“ si verejnosť vysvetľovala, že žalobkyňa požíva alkoholické nápoje“, tiež svedok JUDr. V. Z. tvrdil, že po zverejnení inkriminovaného článku u neho aj u jeho kolegov to vyvolalo pochybnosti, že niečo o žalobkyni nevie, že urobila niečo, čo sa o nej nevie (viď čl. 108 spisu), pričom tvrdenia svedkov (N. S., Ing. Q. U., JUDr. V. Z.) podľa názoru odvolacieho súdu nekorešponujú s tým, čo bolo

obsahom inkrimovaného článku. Ospravedlnenie uverejnené v inkrimovanom článku dňa 08. 02. 2011 nesledovalo osočovanie, ohováranie alebo škandalizáciu žalobkyne, jeho účelom a motívom bolo (vychádzajúc z kontextu celého článku) objektívne zhodnotiť, že články s takouto citlivou problematikou vyjadrujúce názory a postoje k činnosti v katolíckej cirkvi a duchovných, ktoré vyvolávajú u čitateľov protichodné názory, nemali byť zverejňované a publikované v regionálnej tlači.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, že súd prvého stupňa zistený skutkový stav nesprávne vecne zhodnotil a tým dospel k nesprávnemu právnemu záveru a rozhodnutiu, odvolací súd uvádza:

Právnym posúdením je činnosť súdu spočívajúca v subsumácii zisteného skutkového stavu pod skutkovú podstatu vyhľadanej právnej normy, ktorá vedie k záveru, či a komu súd priznáva právo alebo právo zamietne. O nesprávne právne posúdenie ide vtedy, ak súd pri správne zistenom skutkovom stave aplikoval nesprávny právny predpis, alebo síce aplikoval správny právny predpis ale ho nesprávne interpretoval, alebo z jednoznačne daných skutočností vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalobkyne za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 O. s. p.).

Uznesením zo dňa 03. 12. 2013, č. k. 7C/105/2011-248 súd prvého stupňa zaviazal žalobkyňu zaplatiť na účet tamojšieho súdu trovy štátu v sume 18,12 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Rozhodol tak s poukazom na ust. § 148 ods. 1 O. s. p. a neúspešnú žalobkyňu zaviazal na trovy štátu, ktoré vznikli v súvislosti s priznaním svedočného svedkovi JUDr. V. Z. v sume 18,12 Eur vyplatené z rozpočtových prostriedkov tamojšieho súdu.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že napadnuté uznesenie je vydané predčasne, lebo súd vo veci samej doposiaľ právoplatne nerozhodol. Navrhla napadnuté uznesenie zrušiť.

Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Štát má podľa výsledkov konania proti účastníkovi právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Ak sú u niektorého účastníka predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, náhrada trov sa proti tomuto účastníkovi zníži o rozsah, ktorý mu súd priznal (§ 148 ods. 1 O. s. p.).

Citované ustanovenie upravuje náhradu trov, ktoré vznikli štátu. Štát má právo na náhradu trov, ktoré platil, avšak iba proti účastníkovi, u ktorého nie sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov a iba vo výške zodpovedajúcej pomeru úspechu podľa výsledku konania. V prípade, ak sú na strane účastníka splnené podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov, trovy ktoré by inak pripadli na tohto účastníka podľa výsledku konania, znáša štát. Pritom nie je rozhodujúce, či sa účastníkovi rozhodnutím súdu priznalo oslobodenie od súdnych poplatkov, ale to, či sú inak splnené podmienky na priznanie oslobodenia podľa § 138 O. s. p..

Žalobkyňa bola v konaní neúspešným účastníkom konania, a preto je povinná platiť trovy, ktoré vznikli štátu. U žalobkyne nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, a preto trovy ktoré v priebehu konania vznikli štátu je povinná zaplatiť ako neúspešná účastníčka konania. Trovy štátu v konaní vznikli v súvislosti s priznaním svedočného v sume 18,12 Eur, ktoré boli vyplatené z rozpočtových

prostriedkov tamojšieho súdu. Za takéhoto stavu je neúspešná žalobkyňa povinná zaplatiť trovy, ktoré vznikli štátu.

Pretože súd prvého stupňa správne rozhodol o trovách štátu, odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 O. s. p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. na návrh právneho zástupcu žalovaného (§ 151 ods. 1 O. s. p.) a využijúc zásadu úspechu v odvolacom konaní (§ 142 ods. 1 O. s. p.) priznal úspešnému žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania žalovaného pozostávajú z odmeny za poskytnutú právnu službu, a to za jeden úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Za jeden úkon právnej služby odmena predstavuje 91,29 Eur a režijný paušál 8,04 Eur. Trovy odvolacieho konania vo výške 99,33 Eur je povinná žalobkyňa zaplatiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Andreja Patakyho, advokáta (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.